

Arrest

nr. 171 683 van 12 juli 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beide verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 2 december 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 oktober 2013 tot het opleggen een inreisverbod (bijlagen 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. VAN DE SIJPE, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De eerste verzoekende partij verklaart de Servische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 25 februari 1974.

De tweede verzoekende partij verklaart de Servische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 18 juni 1980.

Verzoekers kwamen volgens hun verklaringen op 6 maart 2011 het Rijk binnen en dienen op 7 maart 2011 een asielaanvraag in. Op 19 juli 2011 werden de beslissingen tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel

48/3 en artikel 48/4 de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Tegen voormelde beslissingen dienen verzoekers beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest van 11 oktober 2011 met nummer 68 284 weigert de Raad aan verzoekers zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 12 mei 2011 dienen verzoekers een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 9 juni 2011 wordt de aanvraag van verzoekers ontvankelijk verklaard. Op 2 augustus 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard.

Op 7 november 2011 dienen verzoekers een nieuwe asielaanvraag in. Op 7 november 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot niet inoverwegingname van een asielaanvraag.

Op 18 oktober 2011 dienen verzoekers een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 6 maart 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Op 10 april 2012 dienen verzoekers een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 20 april 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Tegen deze beslissing tekenen verzoekers beroep aan bij de Raad. Bij arrest van 8 juni 2015 wordt het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Op 10 juli 2012 dienen verzoekers een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 16 september 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Op 4 oktober 2013 dienen verzoekers een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 25 oktober 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Tegen deze beslissing tekenen verzoekers beroep aan bij de Raad.

Op 25 oktober 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris twee beslissingen tot het opleggen van een inreisverbod van 3 jaar ten aanzien van verzoekers. Dit zijn de twee bestreden beslissingen, die op 6 november 2013 ter kennis van verzoekers werden gebracht.

De eerste bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoeker luidt als volgt:

"De heer:

Naam + voornaam: R., H. [...]

geboortedatum: 25.02.1974

geboorteplaats: Beograd

nationaliteit: Servië

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar:

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 16.09.2013, betekend op 20.09.2013"

De tweede bestreden beslissing ten aanzien van tweede verzoeker luidt als volgt:

"De mevrouw:

Naam + voornaam: R., H. [...]

geboortedatum: 18.06.1980

geboorteplaats: Bleskovac

nationaliteit: Servië

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar:

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 16.09.2013, betekend op 20.09.2013"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, de schending van de formele en materiële motiveringsplicht, van artikel 3 van het EVRM en van de hoorplicht.

2.1.1. Verzoekers lichten hun middelen als volgt toe:

"Uit de bestreden beslissing blijkt dat het inreisverbod is gebaseerd op artikel 74/11, § 1 eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vw.).

Artikel 74/11, § 1, eerste en tweede lid Vw. luidt als volgt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd."

Dienaangaande motiveert de bestreden beslissing dat een inreisverbod wordt voorzien omdat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van vreemdelingenwet dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

In casu moet worden vastgesteld dat in de bestreden beslissingen niet wordt gemotiveerd omtrent de maximumtermijn van het inreisverbod. In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de maximumtermijn van drie jaar. Waarom deze maximumtermijn wordt

gehanteerd, wordt niet uiteengezet. In de bestreden beslissing is geen onderzoek terug te vinden dat betrekking heeft op de specifieke omstandigheden van verzoekers, niettegenstaande verzoekers in hun verzoekschrift om medische redenen voor hun minderjarige zoon R [...] hebben uiteengezet waarom zij niet (zelfs niet tijdelijk) kunnen terugkeren naar hun land van herkomst.

Aangezien de gemachtigde een inreisverbod heeft opgelegd voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke (medische) omstandigheden van verzoekers en de maximumduur van het inreisverbod, de gemachtigde, gezien de verstrekende gevolgen van een inreisverbod, op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld (zie ook arresten RvV nr. 92 111 van 27 november 201 en RvV nr. 104 767, dd. 31 mei 20132).

Aldus is er sprake van een schending van de formele en materiële motiveringsplicht, minstens van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.

Daarenboven moet worden aangenomen dat ook de hoorplicht is geschonden. Het recht om te worden gehoord, waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procédure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden.

In casu staat vast dat de impact van de bestreden beslissingen, alsook het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dermate is dat aan verzoekers de mogelijkheid had moeten worden gegeven om uiteen te zetten welke persoonlijke omstandigheden nog in rekening zouden moeten worden gebracht.

Deze plicht vloeit trouwens voort uit de vaste rechtspraak van het Europees Hof van Justitie gezien art. 74/11 Vreemdelingenwet een omzetting is van art. 11 van de richtlijn 2008/115/CE. Het Europees Hof van Justitie heeft dienaangaande reeds het volgende gesteld (zie HvJ, 22 november 2012, C-277/11, overweging 81-88):

"Dienaangaande zij eraan herinnerd dat volgens vaste rechtspraak van het Hof de eerbiediging van de rechten van de verdediging een algemeen beginsel van het recht van de Unie vormt (zie met name arresten van 28 maart 2000, Krombach, C-7/98, Jurispr. blz. 1-1935, punt 42, en 18 december 2008, Sopropé, C-349/07, Jurispr. blz. I- 10369, punt 36).

De onderhavige zaak betreft meer in het bijzonder het recht om in elke procédure te worden gehoord, dat integraal deel uitmaakt van genoemd grondrecht (zie in die zin met name arresten van 9 november 1983, Nederlandsche Banden-industrie- Michelin/Commissie, 322/81, Jurispr. blz. 3461, punt 7, en 18 oktober 1989, Orkem/Commissie, 374/87, Jurispr. blz. 3283, punt 32). Dit recht is thans niet alleen neergelegd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die de eerbiediging van de rechten van de verdediging garanderen alsmede het recht op een eerlijk proces in het kader van elke procédure in rechte, maar ook in artikel 41 ervan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt.

Artikel 41, lid 2, bepaalt dat dit recht op behoorlijk bestuur met name het recht van eenieder omvat te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen, het recht van eenieder om inzage te krijgen in het hem betreffende dossier, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en zakengeheim alsmede de plicht van de betrokken diensten om hun beslissingen met redenen te omkleden.

Vaststaat dat deze bepaling van algemene toepassing is, zoals uit de bewoordingen ervan blijkt.

Het Hof heeft dus steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie, waar het heeft geoordeeld dat dit recht van toepassing is in iedere procédure die tot een bezwarend besluit kan leiden (zie met name arresten van 23 oktober 1974, Transocean Marine Paint Association/Commissie, 17/74, Jurispr. blz. 1063, punt 15; Krombach, reeds aangehaald, punt 42, en Sopropé, reeds aangehaald, punt 36).

Volgens de rechtspraak van het Hof moet dit recht worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (zie arrest Sopropé, reeds aangehaald, punt 38). Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procédure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden (zie met name arresten van 9 juni 2005, Spanje/Commissie, C-287/02, Jurispr. blz. I- 5093, punt 37 en aldaar aangehaalde rechtspraak; Sopropé, reeds aangehaald, punt 37; van 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C- 141/08 P, Jurispr. blz. 1-9147, punt 83, en 21 december 2011, Frankrijk/People's Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, nog niet gepubliceerd in de Jurisprudentie, punten 64 en 65).

Bedoeld recht impliceert tevens dat de administratie met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en de beschikking toereikend te motiveren (zie arresten van 21 november 1991, Technische Universität Munchen, C- 269/90, Jurispr. blz. 1-5469, punt 14, en Sopropé, reeds aangehaald, punt 50). De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren zodat betrokkene in staat is te begrijpen waarom zijn verzoek is geweigerd, vormt dus het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging."

Tot slot is er ook sprake van een reëel risico op een schending van artikel 3 EVRM in hoofde van verzoekers. Verwerende partij heeft in het kader van de medische regularisatieaanvraag van hun zoon R [...] ten onrechte beslist om deze aanvraag onontvankelijk te verklaren omdat deze laatste niet zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of fysieke integriteit. In het verzoekschrift tot nietigverklaring en schorsing tegen deze onontvankelijkheidsbeslissing dd. 25.10.2013 werd opgeworpen dat steeds (zelfs wanneer zou worden aangenomen dat de medisch aandoeningen als dusdanig niet op korte termijn een directe bedreiging zou vormen voor het leven of de fysieke integriteit) de beschikbaarheid van een medische behandeling in het land van herkomst en de eventuele aanwezigheid van een sociale of familiale opvang in het land van herkomst dient te worden nagegaan, hetgeen verwerende partij in casu weigert te doen, hoewel zulks reeds werd opgeworpen in het verzoekschrift tot verblijfsmachtiging om medische redenen.

Aldus is er sprake van een risico op een schending van artikel 3 EVRM, zodat door verwerende partij dan ook sowieso geen inreisverbod mocht worden opgelegd zonder de behandelings- en toegankelijkheidsmogelijkheden van verzoekers in het land van herkomst na te gaan.

Een vernietiging van de bestreden beslissingen is dan ook op zijn plaats."

2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het enig middel:

"Verzoekende partij houdt voor dat bij het nemen van het inreisverbod ten onrechte geen rekening werd gehouden met de concrete individuele situatie van verzoekers.

De beschouwingen van verzoekende partij kunnen niet worden aangenomen. De verwerende partij wijst erop dat een inreisverbod werd uitgevaardigd op grond van art. 74/11 Vreemdelingenwet.

Art. 74/11, § 1 Vreemdelingenwet, stipuleert als volgt:

"§ 1, De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrekken enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. "

In de bestreden beslissingen wordt een inreisverbod opgelegd van 3 jaar, en dit in toepassing van art. 74/11, § 1, 2° Vreemdelingenwet, waarbij wordt gewezen op het feit dat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd.

De verzoekende partij kan dan ook bezwaarlijk voorhouden dat de bestreden beslissingen niet afdoende zouden zijn gemotiveerd. In casu wordt duidelijk uiteengezet om welke redenen de gemachtigde van de staatssecretaris een inreisverbod van drie jaar heeft opgelegd aan verzoekende partij.

Verzoekende partij gaat ook niet in op deze concrete motieven, die zij geheel onbesproken laat. Zie ook:

"Wat betreft de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, is de Raad van oordeel dat het overlegde inreisverbod in casu afdoende wordt gemotiveerd door de vaststelling dat 'niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan \ hetgeen betekent dat de verzoeker een eerdere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd zoals voorzien in artikel 74/11. S 1. tweede lid. 2° van de vreemdelingenwet. " (R.v.V. nr. 105.706 van 19 november 2012)

En:

"Voorts wijst de Raad erop dat de termijn van drie jaren van het gegeven inreisverbod wettelijk is voorzien en de verzoekende partij geen concrete grieven aanhaalt om aan te tonen dat deze duur onredelijk is, daargelaten de vaststelling dat de verzoekende partij dit nadeel aan haar eigen gedragingen te wijten is omdat zij niet vrijwillig gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel. " (R.v.V. nr. 111.109 dd. 30.09.2013)

Verweerder laat gelden dat verzoekende partij niet aantoont dat de door haar als geschonden voorgehouden artikelen zouden voorzien in een verplichting te motiveren inzake een verblijfsaanvraag om medische redenen betreffende hun zoon, terwijl nopens deze aanvraag reeds een onontvankelijkheidsbeslissing is genomen, die op dezelfde dag als de in casu bestreden beslissingen aan verzoekers ter kennis werd gebracht.

De verzoekende partij, die zich beperkt tot een theoretisch betoog, en niet aanduidt met welke omstandigheden geen rekening zou zijn gehouden, slaagt er niet in aan te tonen dat de bestreden beslissing onredelijk of onzorgvuldig zou zijn genomen.

Zie ook:

"De Raad stelt vast dat verzoeker niet verduidelijkt met welke specifieke omstandigheden eigen aan zijn geval rekening moest worden gehouden bij de vaststelling van de duur van het inreisverbod. Ook hier moet worden benadrukt dat het niet aan de Raad toekomt om uit het summier betoog van de verzoeker de concrete elementen te distilleren waarmee geen rekening gehouden zou zijn. Door louter algemeen te stellen dat geen onderzoek werd gedaan noch gemotiveerd werd omtrent de specifieke omstandigheden van zijn geval zonder dit betoog te concretiseren en te betrekken op zijn individuele situatie, slaagt verzoeker er niet om aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. (R.v.V. nr. 99.256 dd. 19.03.2013)

De beschouwingen van verzoekende partij falen in rechte.

Verweerder laat verder gelden dat verzoekende partij zich evenmin dienstig op de hoorplicht vermag te beroepen.

Immers houdt de bestreden beslissing slechts een beoordeling in van de verblijfstoestand van de verzoekende partij.

Niet een bepaalde vorm van persoonlijk gedrag of de vereiste van de goede werking van een openbare dienst ligt dus aan de betrokken bestreden beslissing ten grondslag (cf. bv. R.v.St. nr. 39.156, 3.4.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.), maar wel een bepaalde vaststelling aangaande een situatie waaromtrent het bestuur uit hoofde van zijn bevoegdheid beslissingen dient te nemen.

Bij deze vorm van bestuurlijke bevoegdheidsuitoefening geldt de hoorplicht niet (R.v.St. nr. 39.155, 2.4.1992). Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet gesteund zijn op een tekortkoming van de betrokkene (zie ook R.v.St. nr. 167.887 dd. 15.02.2007, I. OPDEBEECK, "De hoorplicht" in *Beginnelsen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 2006, 247).

Verzoekende partij kan evenmin dienstig verwijzen naar de Richtlijn 2008/115/EG, waarvan zij niet aantoonde dat deze directe werking heeft in de Belgische rechtsorde.

Immers, de bepalingen van deze richtlijn werden omgezet naar Belgisch recht door middel van de Wet van 19.01.2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de Wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wetgeving met betrekking tot de opvang van asielzoekers (beide in werking getreden op 27.02.2012).

Verzoekende partij toont niet aan welk artikel van de Richtlijn niet of foutief zou zijn omgezet in het nationaal recht, zodat zij zich niet meer op de directe werking van de bepalingen van deze richtlijn kan beroepen.

Ook de verwijzing naar (rechtspraak inzake) artikel 41 van het Europees Handvest faalt. Deze bepaling luidt immers als volgt:

"Recht op behoorlijk bestuur

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen, organen en instanties van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;

b) het recht van eenieder om inzage te krijgen in het hem betreffende dossier, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim;

c) de plicht van de betrokken diensten, hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Unie van de schade die door haar instellingen of door haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen. "

Voormeld artikel behelst uitdrukkelijk dat "Eenieder er recht op [heeft] dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld".

Verzoekende partij gaat er met haar kritiek aan voorbij dat de gemachtigde van de Staatssecretaris niet kan worden aanzien als een instelling of orgaan van de Unie, reden waarom het geciteerde artikel 41 niet dienstig in verband kan worden gebracht met de door verzoekende partij aangevochten bestreden beslissingen.

Zie in die zin:

"Verweerder is evenwel geen instelling of orgaan van de Unie. Een schending van deze bepaling kan als dusdanig in casu dan ook niet op nuttige wijze worden aangevoerd. " (R.v.V. nr. 105 437 van 20 juni 2013)

De verweerder laat gelden dat de beschouwingen van de verzoekende partij niet kunnen overtuigen, alsook dat de gemachtigde van de Staatssecretaris terecht besliste tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot het nemen van een beslissing tot inreisverbod.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij geheel binnen de hem toe bedeelde bevoegdheid en conform de ter zake relevante rechtsregels.

Verzoekende partij uit tot slot in fine van het enig middel allerlei beschouwingen inzake het onterecht onontvankelijk verklaren van de aanvraag om machtiging tot verblijf. De voorgehouden schending van artikel 3 EVRM kan evenwel niet worden aangenomen; geenszins kan verzoekende partij worden gevolgd waar zij poogt voor te houden dat de beslissing tot inreisverbod niet kon worden genomen zonder dat de behandelingen- en opvolgingsmogelijkheden in het herkomstland zijn nagegaan.

Van de gemachtigde van de staatssecretaris kan niet worden verwacht dat in het kader van een beslissing tot inreisverbod hiernaar een onderzoek wordt gedaan, nu de aanvraag onontvankelijk is verklaard:

"Verzoekster poneert in fine van haar betoog dat een terugkeer naar haar land van herkomst haar gezondheidstoestand slechts kan verergeren gezien ze niet correct en adequaat verzorgd kan worden en dat dit een overduidelijke schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13mei1955 (hierna: het EVRM) uitmaakt.

De verzoekster laat echter na dit verder te concretiseren. (...) staat het verzoekster voorts vrij om aan de verwerende partij, gelet op haar medische situatie, zo nodig een verlenging van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten aan te vragen indien zij daarvan het voorwerp vormt. Ten overvloede, voor zover verzoekster van oordeel is dat het een schending vormt van artikel 3 van het EVRM dat zij naar haar land van herkomst moet terugkeren zonder dat haar aanvraag om medische redenen ten gronde werd onderzocht. dient de Raad op te merken dat de wetgever een duidelijk onderscheid gemaakt heeft tussen de ontvankelijkheid en de gegrondheid van de aanvraag om medische redenen en dat van verwerende partij niet kan verwacht worden dat wanneer zij een aanvraag om medische redenen onontvankelijk verklaart zij in het kader van een verwijderingsmaatregel de aanvraag om medische redenen toch ten gronde dient te bestuderen (cf. CE 29 oktober 2010, nr. 208.586).

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond. " (R.v.Y. nr. 90.216 dd. 24.10.2012)

De beschouwingen van verzoekende partij falen in rechte.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

2.1.3. Verzoekers stellen in hun verzoekschrift dat de verwerende partij niet motiveert waarom zij een duurtijd van drie jaar oplegt. Verzoekers wijzen erop dat de verwerende partij een inreisverbod van maximaal drie jaar kan opleggen, maar dat deze duur dus niet automatisch drie jaar moet zijn. Verzoekers wijzen tevens op artikel 74/11, §1, van de Vreemdelingenwet en stellen dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden van hun geval.

Artikel 74/11, §1, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd."

De inreisverboden worden als volgt gemotiveerd:

"Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar:

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 16.09.2013, betekend op 20.09.2013."

Zoals blijkt uit artikel 74/11, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet kan een inreisverbod van maximum drie jaar worden opgelegd. Verzoekers laten dus terecht gelden dat het verplicht opleggen van een inreisverbod nog niet betekent dat de duur van dit inreisverbod de maximale drie jaar moet zijn. De duur van het inreisverbod moet overeenkomstig het eerste lid van voornoemd artikel worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. In de bestreden beslissingen wordt gesteld dat het inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd op grond van het feit dat *“niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan”*, waarna wordt verwezen naar de bevelen om het grondgebied te verlaten van 16 september 2013 die op 20 september 2013 betekend werden. Dit vormt geen motivering wat de duur van het inreisverbod betreft, noch een aanwijzing dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de *“specifieke omstandigheden van het geval”*. Het gaat *in casu* om een vaststelling dat een vroegere beslissing tot verwijdering, het bevel om het grondgebied te verlaten van 16 september 2013, niet werd uitgevoerd. Volgens artikel 74/11, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet kan dit enkel als reden worden gebruikt om een inreisverbod op te leggen, en niet om de duur van dat inreisverbod te motiveren. De vaststelling dat verzoekers hebben nagelaten om gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 16 september 2013, houdt niets anders in dan de vaststelling dat verzoekers niet hebben voldaan aan de terugkeerverplichting en kan dan ook niet worden beschouwd als een afzonderlijke motivering omtrent de duur van het inreisverbod (RvS 22 maart 2016, nr. 234.225 en 234.228).

Gelet op het voorgaande maken verzoekers met hun betoog de schending artikel 74/11, §1, van de Vreemdelingenwet aannemelijk. Verzoekers tonen aan dat de bestreden beslissingen niet afdoende zijn gemotiveerd. Dit onderdeel van het middel is gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3. Korte debatten

Verzoekers hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 oktober 2013, tot het opleggen van een inreisverbod (bijlagen 13sexies), worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juli tweeduizend zestien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS